

TAHTIIN KIRJOITETUN VIRHEEN TEKIJÄLTÄ

KAIKKI VIIMEISET SANAT

*...jos ihmiset olisivat sade,
minä olisin tihku,
ja Alaska olisi rajumyrsky.*

John Green

WSOY

JOHN GREEN
KAIKKI
VIIMEISET
SANAT

SUOMENTANUT | HELENE BÜTZOW

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

Räp-sanoitukset sivuilla 67–68, 157 ja 167–168
suomentanut Juhani Lindholm
Gabriel Garcia Marquez: *Kenraalin labyrintti*,
suomentanut Matti Brotherus (WSOY 1990)

Englanninkielinen alkuteos
Looking for Alaska
Copyright © John Green, 2005

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Dutton Children's Books,
a division of Penguin Young Reader Group,
a member of Penguin Group (USA) Inc.

SUOMENKIELINEN LAITOS © WSOY 2014
ISBN 978-951-0-40270-2
PAINETTU EU:SSA

PERHEELLENI:
SYDNEY GREENILLE, MIKE GREENILLE
JA HANK GREENILLE

"Olen todella yrittänyt toimia oikein."

(PRESIDENTTI GROVER CLEVELANDIN VIIMEISET SANAT)

satakolmekymmentäkuusi päivää ennen

VIKKOA ENNEN KUIN KÄÄNSIN SELKÄNI PERHEELLE, Floridalle ja koko lapsuuselämälleni lähteäkseni sisäoppilaitokseen Alabamaan, äiti halusi järjestää läksiäisjuhlat. Olisi rankkaa vähättelyä sanoa, että minulla ei ollut suuria odotuksia. Minun oli käytännössä pakko kutsua kaikki koulukaverini, toisin sanoen sekalainen sakki draama-kerholaisia ja äidinkielen nörttejä, joiden kanssa istuin sosiaalisen välttämättömyyden pakosta koulun luolamaisessa kuppilassa, mutta tiesin ettei kukaan heistä tulisi. Äiti ei kuitenkaan antanut periksi ja vaali kaikesta päätellen sellaista harhaa, että olin onnistuneesti salannut vilkkaan seuraelämäni kaikki nämä vuodet. Hän teki pienen vuoren artisokkadippiä. Hän koristeli olohuoneen keltaisilla ja vihreillä serpentiineillä, uuden kouluni väreillä. Hän osti kaksikymmentäneljä limusamppanjaa ja pani ne sohvapöydän reunalle.

Ja kun perjantai viimein koitti, ja tavarani oli kutakuinkin pakattu, äiti istui isän ja minun kanssa olohuoneessa

kello 16.56 odottaen kärsivällisesti, että ratsuväki saapuisi bileisiin, joiden teema oli Näkemiin Miles. Mainittu ratsuväki käsitti tarkalleen kaksi ihmistä: Marie Lawsonin, pikkuruisen blondin jolla oli nelikulmaiset rillit ja hänen (ystävällisesti sanottuna) tanakan poikaystävänsä Willin.

”Hei, Miles”, Marie sanoi istuutuessaan.

”Hei”, minä sanoin.

”Miten kesä meni?” kysyi Will.

”Ihan hyvin. Miten teillä?”

”Hyvin. Tehtiin *Jesus Christ Superstar*. Minä autoin musiikissa. Marie hoiti valot”, Will sanoi.

”Siistiä.” Nyökkäsin tietävästi, ja keskustelu oli sitten siinä. Olisin voinut kysyä jotakin *Jesus Christ Superstarista*, mutta 1) en tiennyt mikä se oli, 2) en viitsinyt ottaa siitä selvää ja 3) en ole koskaan ollut erityisen hyvä jutustelija. Äiti sen sijaan pystyy jutustelemaan tuntikausia, ja nyt hän pitkitti kiusallista tilannetta kysymällä, millainen harjoitusaikataulu oli ollut, miten esitys oli mennyt, ja oliko se ollut menestys.

”Kyllä kai se oli”, vastasi Marie. ”Kyllä kai siellä kävi aika paljon väkeä.” Marie oli kyllä kai -ihmisiä.

Lopulta Will sanoi: ”Tuota, poikkesimme vain sanomaan hei. Täytyy viedä Marie kuudeksi kotiin. Pidä hauskaa sisäoppilaitoksessa, Miles.”

”Kiitti”, sanoin helpottuneena. Juhlat, joihin ei tule kehtää, on paha juttu ja sen alittavat vain juhlat, joihin tulee kaksi äärettömän ja toivottoman tylsää ihmistä.

Marien ja Willin häivytyä istuin isän ja äidin kanssa, tuijotin mustaa televisioruutua, ja minun teki mieli avata se, mutta tiesin ettei pitäisi. Tunsin, että äiti ja isä katsoivat minuun odottaen, että purskahtaisin itkuun tai jotain, aivan kuin en olisi muka tiennyt koko ajan, miten tässä käy. Mutta olin tiennyt. Vaistosin heidän säälinsä, kun he katsoivat mielikuvituskavereilleni hankittuja perunalastuja ja artisokkadippiä, mutta he itse tarvitsivat sääliä enemmän kuin minä: minä nimittäin en ollut pettynyt. Kaikki oli mennyt juuri niin kuin olin odottanutkin.

”Miles, tämänkö takia sinä haluat lähteä?” äiti kysyi.

Pohdin asiaa hetken varoen katsomasta äitiin. ”Öö, en”, minä sanoin.

”Miksi sitten?” hän kysyi. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän kysyi sitä. Äiti ei olisi suurin surminkaan halunnut päästää minua sisäoppilaitokseen, eikä hän sallanut sitä.

”Minunko takiani sitten?” isä kysyi. Hän oli ollut Culler Creekissä, samassa sisäoppilaitoksessa johon minä olin menossa, ja samaa koulua olivat käyneet myös isän veljet ja veljien lapset. Isä taisi pitää siitä ajatuksesta, että seuraisin hänen jalanjäljissään. Sedät olivat kertoneet juttuja siitä, kuinka kuuluisa isä oli ollut kampuksella: hän oli ollut varsinainen räyhähenki mutta loistanut samaan aikaan priimuksena kaikissa aineissa. Mutta ei, en ollut lähdössä isän takia. En ainakaan kirjaimellisesti.

”Hetkinen”, minä sanoin. Menin isän työhuoneeseen ja hain sieltä François Rabelaisin elämäkerran. Minusta oli kiva lukea kirjailijoiden elämäkertoja, vaikka en olisi luke-
nut yhtään heidän teostaan (niin kuin oli laita Monsieur Rabelaisin tapauksessa). Selasin kirjaa ja löysin tehoste-
värillä merkityn sitaatin (”ÄLÄ IKINÄ TEE TEHOSTE-
VÄRILLÄ MERKINTÖJÄ MINUN KIRJOIHINI”, isä oli sa-
nonut tuhat kertaa. Mutta miten muutenkaan voisi löytää
ne kohdat, joita etsii?)

”Niin että tämä tyyppi”, sanoin olohuoneen ovella.
”François Rabelais. Hän oli runoilija. Ja hänen viimeiset
sanansa olivat ’Lähden etsimään Suurta Ehkää.’ Sen takia
minä lähden. Sen takia ettei tarvitse odottaa kuolemaan
asti, ennen kuin voi alkaa etsiä Suurta Ehkää.”

Se veti isän ja äidin hiljaiseksi. Päämääräni oli Suu-
ri Ehkä, ja he tiesivät yhtä hyvin kuin minäkin, että sitä
ei löytyisi Willin ja Marien kaltaisten ihmisten luota. Is-
tahdin sohvalle äidin ja isän väliin, isä pani kätensä ym-
päriini, ja istuimme sillä lailla hiljaa sohvalla pitkän ai-
kaa, niin kauan että telkkarin avaaminen tuntui olevan
okei, ja sitten söimme artisokkadippiä illalliseksi ja kat-
soimme historiakanavaa, eikä se ollut yhtään hullumpaa
noin läksiäisjuhlaiksi.

satakaksikymmentäkahdeksan päivää ennen

FLORIDASSA OLI SIKAKUUMA, ja kosteaakin siellä oli. Niin kuuma että vaatteet tarttuivat ihoon kuin teippi, ja hiki valui otsalta silmiin kuin kyyneleet. Mutta kuuma kiusasi vain ulkona, ja yleensä menin ulos ainoastaan siirtyäkseni yhdestä ilmastoidusta paikasta toiseen.

Se ei ollut valmistanut minua siihen ainutlaatuiseen kuumuuteen, joka ihmistä kohtaa Culver Creek Preparatory Schoolissa Alabamassa vajaan kaksikymmentä kilometriä Birminghamista etelään. Vanhempien citymaasturi oli pysäköity nurmikolle vain muutaman metrin päähän asuntolahuoneestani, huoneesta 43. Mutta joka kerta kun otin muutaman askelen autolle ja takaisin purkaessani siitä kamoja, joita nyt tuntui olevan aivan liikaa, aurinko porotti vaatteiden läpi ihoon niin raivokkaasti, että aloin toissani pelätä helvetin tulta.

Äiti, isä ja minä saimme auton tyhjennetyksi muutamassa minuutissa, mutta ilmastoimattomassa asuntolahuoneessani oli vain aavistuksen verran viileämpää kuin ulkona, vaikka se ei onneksi ollut auringon puolella. Huone oli minulle yllätys: olin nimittäin kuvitellut paksuja mattoja, paneloituja seiniä ja Viktorian aikaisia huonekaluja. Huoneessani oli yksi ylellisyys – oma kylpyhuone – mutta muuten se oli pelkkä laatikko. Kevyttiiliseiniä peitti paksu valkoinen maalikerros, ja lattia oli vihreä-valkokuu-
tuista linoleumia, joten paikka näytti pikemminkin saira-

lan potilashuoneelta kuin fantasioideni asuntolalta. Kerrossänky oli maalaamatonta puuta, siinä oli vinyylipintaiset patjat, ja se oli työnnetty takaseinän ikkunaa vasten. Pöydät, laatikostot ja kirjahyllyt oli kiinnitetty seiniin luovan sisustamisen estämiseksi. *Eikä ilmastointia.*

Istuin alasängyllä, kun äiti avasi matkalaukun, otti sieltä pinon elämäkertoja, joista isä oli suostunut luopumaan, ja pani ne kirjahyllyyn.

”Äiti, voin laittaa tavarat itsekin”, minä sanoin. Isä nousi. Hän oli valmis lähtemään.

”Jospa minä kuitenkin petaan sängyn”, äiti sanoi.

”Ihan totta, äiti. Voin tehdä sen itsekin. Se on ihan okei.” Näitä juttuja ei voi pitkittää loputtomasti. Jossakin vaiheessa laastari on repäistävä irti ja se sattuu, mutta sitten se on ohi, ja olo on vain helpottunut.

”Meidän tulee sinua hirveän ikävä”, äiti sanoi ja pujoteli matkalaukkujen miinakentän läpi sängyn luo. Nousin halaamaan häntä. Isäkin tuli, ja siitä syntyi eräänlainen ryhmähali. Oli hirveän kuuma, ja olimme kaikki hyvin hikisiä, joten halaus ei kestänyt kovin pitkään. Tiesin, että minun pitäisi itkeä, mutta olin elänyt vanhempien kanssa kuusitoista vuotta, eikä eroahdistus ollut enää minun ikäkauteni juttu.

”Älkää olko huolissanne.” Hymyilin. ”Meikä kyllä oppii puhumaan etelää.” Äiti nauroi.

”Älä tee mitään tyhmää”, isä sanoi.

”Okei.”

”Ei huumeita. Ei ryyppäämistä. Ei tupakkaa.” Culver Creekin entisenä oppilaana isä oli tehnyt asioita, joista minä olin vain kuullut: salaisia bileitä, hiiviskelyä heinäpelloilla (isä oli valittanut sitä, että siihen aikaan koulussa oli vain poikia), huumeita, kännäämistä ja tupakointia. Tupakanpolton lopettaminen oli vienyt aikaa, mutta nyt isän hurjat päivät olivat kaukana takanapäin.

”Olet meille rakas”, isä ja äiti töksäyttivät yhteen ääneen. Se oli pakko sanoa, mutta sanat saivat koko jutun tuntuun kauhean kiusalliselta, ihan kuin olisi nähnyt isovanhempien suutelevan.

”Tekin olette minulle rakkaita. Soitan joka sunnuntai.” Huoneissa ei ollut puhelimia, mutta äiti ja isä olivat pyytäneet minulle huoneen, jonka lähellä oli yksi Culver Creekin viidestä puhelinautomaatista.

He halasivat minua taas – ensin äiti ja sitten isä – ja sen jälkeen se oli ohi. Katsoin ikkunasta, kun he ajoivat mutkittavaa tietä pois koulun alueelta. Voi olla, että oikea tunne olisi ollut imelä, siirappimainen suru. Mutta minun teki mieli ennen muuta vilvoitella, joten otin toisen kirjoituspöydän tuolin ja istuuduin ulos räystääiden varjoon odottamaan tuulenviriä, jota ei koskaan tullut. Ilma oli ulkona aivan yhtä paksua ja tukahduttavaa kuin sisällä. Katsoin uutta asuinpaikkaani: kussakin yksikerroksisessa talossa oli kuusitoista asuntolahuonetta, ja talot muo-

dostivat laajan nurmikon ympärille kuusikulmion. Paikka näytti isolta vanhalta motellilta. Kaikkialla vilisi tyttöjä ja poikia, jotka halailivat toisiaan ja kävelivät yhdessä. Toivoin vaisusti, että joku tulisi juttelemaan. Kuvittelin keskustelun mielessäni:

”Hei. Oletko täällä ekaa vuotta?”

”Joo. Joo. Olen Floridasta.”

”Siistiä. Olet sitten tottunut kuumuuteen.”

”Tällaiseen kuumuuteen ei olisi tottunut, vaikka olisi kotoisin Helvetistä”, minä lohkaisisin. Tekisin hyvän ensivaikutelman. *Hauska jätkä. Se Miles on kyllä hyvä tyyppi.*

Niin ei tietenkään käynyt. Asiat eivät koskaan sujuneet niin kuin olin kuvitellut.

Menin pitkästyneenä sisään, riisuin paidan, laskeuduin alasängyn lämmenneelle vinyylipatjalle ja panin silmät kiinni. En ollut koskaan syntynyt uudestaan kasteen, itkun ja muun vastaavan kautta, mutta minulla oli sellainen tunne, että olin syntynyt uudestaan tyyppinä, jonka menneisyydestä ei tiedetty mitään. Ajattelin ihmisiä, joista olin lukenut – John F. Kennedyä, James Joycea, Humphrey Bogartia – sisäoppilaitosten oppilaita ja heidän seikkailujaan; esimerkiksi Kennedy oli pitänyt kovasti kaikenlaisista jäynistä. Ajattelin Suurta Ehkää, kaikkea mitä voisi tapahtua, ihmisiä joihin voisin tutustua ja sitä, kuka kämppäkaverini mahtaisi olla (olin saanut muutamaa viikkoa aikaisemmin kirjeen, jossa mainittiin hänen nimensä

– Chip Martin – mutta ei kerrottu mitään muuta). Olipa Chip Martin kuka hyvänsä, toivoin että hänellä olisi tuomisinaan iso joukko hartaita ihailijoita, koska minä en ollut ottanut mukaan ainoatakaan, ja tunsin jo, kuinka hiki kertyi lammikoksi vinyylipatjalle, ja se inhotti minua siinä määrin, että lakkasin miettimästä ja kiskoin ahterini ylös etsiäkseni pyyhkeen, jolla saisin hien kuivatuksi. Ja sitten mieleeni tuli; no jaa, ennen seikkailuja on pantava kamat paikalleen.

Onnistuin teippaamaan maailmankartan seinälle ja sulolomaan suurimman osan vaatteistani laatikoihin, ennen kuin huomasin, että kuuma ja kostea ilma sai seinätkin hikoilemaan, ja tulin siihen tulokseen, ettei nyt ollut ruumiillisen työn aika. Nyt oli jääkylmän suihkun aika.

Pienen kylpyhuoneen oven sisäpuolella oli iso kokovartalopeili, ja kun käännysin avaamaan suihkun, en voinut olla näkemättä omaa, alastonta peilikuvaani. Laihuuteni jaksoi aina hämmästyttää minua: ohuet käsivarteni näyttivät olevan yhtä luisevat ranteesta olkapäähän asti, rintakehässä ei ollut sen kummemmin lihaksia kuin rasvaakaan, ja minua nolotti – mietin, voisiko peilille tehdä jotakin. Vedin yksivärisen valkoisen suihkuverhon sivuun ja menin koperoon.

Valitettavasti vaikutti siltä, että suihku oli suunniteltu suunnilleen satakymmensenttiselle käyttäjälle, joten kylmä vesi osui alimpiin kylkiluihini – yhtä voimallisesti kuin

tippuva vesihana. Jos halusin kastella hikisen naamani, minun oli levitettävä jalkani ja painuttava kyykkyyn. John F. Kennedyn (joka oli elämäkerran mukaan 183 senttiä ja siis täsmälleen samanpituinen kuin minä) ei ollut varmastikin tarvinnut *kyykistellä* sisäoppilaitoksessaan. Tämä oli täysin toinen asia, ja kun lirisevä suihku kasteli minut hitaasti, mietin mielessäni, löytyisikö Suuri Ehkä täältä ensinkään, vai olinko erehtynyt pahemman kerran.

Kun avasin suihkun jälkeen kylpyhuoneen oven pyyhe vyötäisilläni, näin lyhyen, lihaksikkaan tyyppin, jolla oli ruskea tukkapörrö. Hän kiskoi jättikokoista, armeijanvihreää matkakassia huoneeseeni. Hän oli sataviisikymmentäsenttinen eikä milliäkään yli mutta hyväkroppainen, kuin Adoniksen pienoismalli, ja hänen mukanaan tuli ummehtunut tupakan löyhkä. Mahtavaa, minä ajattelin, tapaan kämppekaverini ensimmäisen kerran alasti. Hän raahasi kassin sisään, pani oven kiinni ja tuli lähemmäksi.

”Olen Chip Martin”, hän ilmoitti matalalla äänellä, radion tiskijukkien äänellä. En ehtinyt vastata, kun hän jatkoi: ”Kättelisin kyllä, mutta saattaa olla parasta että pidät tuota pyyhettä pirun tiukasti paikallaan, kunnes saat vähän vaatetta päälle.”

Minä nauroin, nyökkäsin (aika siistiä eikö? siis se nyökkäys) ja sanoin: ”Miles Halter. Hauska tutustua.”

”Miles niin kuin maili, niinkö? *Mailien taival ennen unta.*”

”Ööh, siis mitä?”

”Se on Robert Frostin runosta. Eikö ole tuttu?”

Pudistin päätäni.

”Onnenpoika.” Chip hymyili.

Sieppasin mukaani puhtaat alusvaatteet, Adidaksen siniset jalkapalloshortsit ja valkoisen T-paidan, mumisin tulevani heti takaisin ja sukelsin kylpyhuoneeseen. Se siitä hyvästä ensivaikutelmasta.

”Missä vanhempasi ovat?” kysyin kylpyhuoneesta.

”Ai vanhemmat, vai? Isä on tällä hetkellä Kaliforniassa. Istuu ehkä lepotuolissaan. Tai on autossa. Ryyppää joka tapauksessa. Ja äiti ajaa todennäköisesti näillä minuuteilla pois kampukselta.”

”Ai jaa”, minä sanoin täysissä pukeissa, enkä ollut ihan varma, miten sellaisiin henkilökohtaisiin paljastuksiin olisi pitänyt reagoida. Ei kai olisi pitänyt kysyäkään, jos ei oikeasti halunnut tietää.

Chip otti lakanat ja heitti ne yläsängylle. ”Olen yläpeti-ihminen. Toivottavasti ei haittaa.”

”Ai, ei. Sopii hyvin.”

”Olet näköjään ruvennut jo sisustamaan”, Chip sanoi osoittaen maailmankarttaa. ”Tuo on kiva.”

Sitten hän alkoi luetella maita. Hän puhui yksitoikkoisella äänellä, kuin olisi lukenut saman litanian jo tuhat kertaa aikaisemminkin.

Afganistan.

Albania.

Algeria.

Amerikan Samoa.

Andorra.

Ja niin edelleen. Chip luetteli kaikki A:lla alkavat valtiot, nosti sitten päätään ja huomasi epäuskoisen tuijotukseni.

”Voisin luetella loputkin, mutta sinä todennäköisesti vain pitkästytisit. Opin ne kesällä. Voi taivas, et osaa edes kuvitella, kuinka tylsää Alabaman New Hopessa on kesällä. Kuin katsoisi soijapapujen kasvamista. Siitä tulikin mieleeni, mistä sinä olet?”

”Floridasta”, minä sanoin.

”En ole koskaan käynyt.”

”Tuo valtiojuttu on aika hämmästyttävä”, minä sanoin.

”Niinpä, kaikilla on jokin kyky. Minä opin asioita ulkoa. Entä sinä...?”

”Tuota, tiedän paljon ihmisten viimeisiä sanoja.” Viimeisten sanojen oppiminen oli ilo. Jotkut ihmiset söivät suklaata; minä ahmin viimeisiä sanoja.

”Kuten esimerkiksi?”

”Tykkään Henrik Ibsenistä. Hän oli näytelmäkirjailija.” Tiesin Ibsenistä paljonkin, mutta en ollut lukenut yhtään hänen näytelmäänsä. En tykännyt näytelmien lukemisesta. Tykkäsin elämäkerroista.

”Tiedän kyllä, kuka Ibsen oli”, Chip sanoi.

”Joo, no, Ibsen oli ollut jo jonkin aikaa sairaana, ja hoitaja sanoi hänelle: ”Tunnutte voivan tänä aamuna parem-

min’, ja Ibsen sanoi: ’Päinvastoin’, ja sitten hän kuoli.”

Chip nauroi. ”Kaameaa. Mutta tykkään siitä.”

Chip sanoi olevansa kolmatta vuotta Culver Creekissä. Hän oli tullut yhdeksännelle, koulun alimmalle luokalle ja oli nyt juniori niin kuin minäkin. Stipendioppilas, hän sanoi. Stipendi kattoi kaiken. Chip oli kuullut, että Culver Creek oli Alabaman paras koulu, ja hän kirjoitti hakemuksessaan haluavansa kouluun, jossa saattoi lukea pitkiä kirjoja. Ongelma oli siinä, Chip sanoi esseessä, että hänen isänsä pahoinpiteli häntä talosta löytyvillä kirjoilla, joten oman turvallisuutensa takia Chip joutui tyytymään ohuisiin pökkareihin. Chipin vanhemmat erosivat, kun hän oli koulussa toista vuotta. ”Täällä saa olla varovainen oppilaiden ja opettajien kanssa. Ja minusta on inhottava olla varovainen.” Chip hymyili vinosti. Minustakin oli inhottava olla varovainen – tai niin minä ainakin toivoin.

Chip penkoi kassiaan samalla kun puhui, heitteli vaatteita huolettomasti laatikoihin. Hän ei näyttänyt olevan sillä kannalla, että sukilla ja T-paidoilla piti olla omat laatikkonsa. Hän uskoi siihen, että kaikki laatikot oli tehty tasa-arvoisiksi, ja täytti ne miten sattui. Äiti olisi kuollut.

Kun Chip oli saanut tavaransa ”puretuiksi”, hän läimäytti minua kovakouraisesti olkapäälle, sanoi ”Toivottavasti olet vahvempi kuin päältä näyttää”, lähti huoneesta ja jätti oven auki. Muutaman sekunnin kuluttua hän pisti päänsä sisään, näki minun seisovan paikallani ja sa-

noi: ”Hei, ala tulla Miles Maili-Halter. Meillä on hitosti tekemistä.”

Menimme televisiohuoneeseen, jossa oli Chipin mukaan koko kampuksen ainoa kaapelitelkkari. Huone palveli kesäisin varastona. Se oli melkein kattoon asti täynnä sohvia, jääkaappeja ja rullalle käärittyjä mattoja, ja siellä vilisi teinejä, jotka yrittivät löytää tavaransa ja raahata ne pois. Chip sanoi muutamille hei, mutta ei esitellyt minua. Chipin pujotellessa sohvalabyrinthissa minä seisoin sisäänkäynnin liepeillä ja yritin olla tukkimatta tietä kämpppäkaveruksilta, jotka keinottelivat kalusteitaan ulos kapeasta ovesta.

Kesti kymmenen minuuttia, ennen kuin Chip löysi kamansa, ja seuraavan tunnin aikana teimme neljä keikkaa telkkarihuoneen ja huoneen 43 välillä. Sen jälkeen olisin halunnut ryömiä Chipin minijääkaappiin ja nukkua tuhat vuotta, mutta Chip näytti oleva immuuni sekä väsymykselle että lämpöhalvaukselle. Istahdin hänen sohvalleen.

”Löysin sen jalkakäytävältä kotinurkilla pari vuotta sitten”, Chip sanoi asentaessaan minun Play-Station kakkostani lokeronsa päälle. ”Nahka on tietysti vähän halkeillut, mutta mitä väliä. Se on hemmetin mukava sohva.” Nahka oli enemmän kuin vähän halkeillut – sohvan pinnasta oli kolmannes vauvansinistä keinonahkaa ja kaksi kolmannesta vaahtomuovia – mutta minusta se oli silti pirun hyvä.

*Ensimmäinen ystävä,
maailman kaunein tyttö,
viimeiset sanat*

Tähtiin kirjoitetun virheen kirjoittajan palkittu esikoisromaanini sisäoppilaitoksessa ystävyystyvienuorten elämäntuskan labyrinteista: rakkaudesta, syyllisyydestä, toivosta ja anteeksiannosta.

Ennen Yksinäisyyteensä alistunut Miles Halter siirtyy vanhempiensa suojista Culver Creekin sisäoppilaitokseen Alabamaan. Oliko Milesilla edes elämää ennen sitä? Muuta kuin vain pakkomielle kuuluisiin viimeisiin sanoihin?

Kaikki muuttuu, kun kämppäkaveri Chip johdattaa Milesin kielletyn jäynänteon pariin. Samassa asuntolassa majaileva häkellyttävän seksikäs mutta intohimoisuudessaan arvaamaton Alaska varastaa pian kokemattoman pojan sydämen.

Jälkeen Mikään ei ole enää niin kuin ennen.

N84.2
WWW.WSOY.FI
JOHNGREENBOOKS.COM
ISBN 978-951-0-40270-2